

РЕШЕНИЕ

№ 2259

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.04.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Ц.Митакева и при участието на прокурора Я.Димитров, като разглежда дело номер 7 по описа за 2012 година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното: Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] [населено място] против решение от 17.11.2011г по нахд № 10798/2011г. Претендира се незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на материалния закон. Според касатора, към конкретните факти може да се приложи състава на чл. 415в от КТ, тъй като нарушението било отстранено преди постановяване на наказателното постановление /НП/, както и преди съставяне на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/. Твърди се, че от доказателствата по делото се установява, че на служителката Е. Р. е изплатена удържаната сума от трудовото възнаграждение още през м.юли 2010г, като актът за установяване на административно нарушение бил съставен на 17.08.2010г, а обжалваното наказателно постановление – на 11.10.2010г. Прави се искане съдът да отмени решението на СРС или евентуално да приложи разпоредбата на чл.415в от КТ. В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, Дирекция „Инспекция по труда“ чрез юрк. З. оспорва жалбата.

СГП чрез прокурор Д. претендира неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в

срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 17.11.2011г на СРС касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба не се правят възражения за допуснати от СРС съществени процесуални нарушения при разглеждане на делото.

При извършена служебна проверка за приложението на материалния закон от РС и по наведените в касационната жалба възражения за неправилност на решението на РС, касационната инстанция приема следното:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е приел за установени факти, които изцяло от споделят от касационната инстанция.

Доказателствата са обсъдени пълно и задълбочено от РС, като е направен подреден и обоснован анализ на всички събрани по делото доказателства в тяхната съвкупност. Изложени са мотиви защо съдът кредитира доказателствата, въз основа на които е установил фактите по делото.

Въз основа на релевантните факти, РС е обосновал съставомерност на деянието по чл. 414 ал.1 от КТ във вр. с чл. 272 ал.1 от КТ от обективна страна.

РС е обсъдил всяко от възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, като е заявил мотивирано защо не уважава същите.

По направеното в касационната жалба възражение, касаещо прилагането на чл. 415в от КТ:

РС е обсъдил в решението си възможността да се приложи същата разпоредба, като е приел неприложимост, поради настъпили вредни последици за работника, който е икономически по-слабата страна.

Касационната инстанция приема, че с оглед така установените по делото факти привилегирания състав на чл. 415в от КТ не намира приложение. По делото безспорно се установява, че [фирма], в качеството си на работодател през м. април 2010г е удържал сумата от 107.34лв на Е. И. Р. от трудовото ѝ възнаграждение, представляваща обезщетение за неспазен срок на предизвестие, без съгласие на лицето и при липса на хипотезите посочени в чл. 272 т.1-6 от КТ. Нарушението е констатирано на 16.07.2010г от Д „ИТ” при преглед на фиш за начислени трудови възнаграждения на Е. Р., в който като удръжка е записано неспазено предизвестие. Представена е заповед № 17/14.04.2010г, с която е прекратен трудовият договор на Е. Р. и в която е посочено, че лицето дължи на основание чл. 220 от КТ обезщетение за неспазено предизвестие. Не са представени писмени доказателства Р. да е дала своето съгласие

обезщетението да ѝ бъде удържано от трудовите възнаграждения. Като доказателство по делото обаче е приет разходен касов ордер № RS000432/29.07.2010г, от който се установява, както правилно е приел и РС, че на бившата служителка е преведена удържаната сума от трудовото възнаграждение за м. април 2010г. Сумата е преведена на служителката към м. юли 2010г, като няма спор по делото, че датата на възстановяване на сумата предхожда както датата на съставяне на АУАН, така и датата на съставяне на НП. Няма спор също така, че сумата е възстановена след датата на проверката при работодателя – 05.07.2010г. Съгласно разпоредбата на чл. 415в от КТ, работодателят се наказва с имуществена санкция от 100 до 300лв за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му и от което не са настъпили вредни последици за работника или служителя. Както правилно е приел РС, в случая са предвидени две кумулативни предпоставки за прилагането на състава на чл. 415в от КТ: - нарушението да е отстранено веднага след установяването му и от нарушението да не са настъпили вредни последици за работника или служителя. РС правилно е приел, че с плащането нарушението не е отстранено, както и че от него със самото удържане на сумата винаги се стига до настъпване на вредни последици. Касационната инстанция споделя тези правни изводи на СРС. Съставът на нарушението по чл. 414 ал.1 от КТ във вр. с чл. 272 ал.1 от КТ от обективна страна включва изпълнителното деяние „направена удръжка от трудовото възнаграждение на работника/служителя”. Касационната инстанция приема, че възстановяването на удържаната сума има характер на отстраняване на нарушението по смисъла на чл. 415в от КТ. Що се касае до втория кумулативен елемент, то според касационната инстанция, от нарушението са настъпили вреди. Ето защо, според АССГ, РС законосъобразно не е приложил разпоредбата на чл. 415в от КТ.

Отстраняването на вредните последици от нарушението обаче може да се приеме като основание за намаляване на размера на наложеното наказание до минимума в размер на 1500лв.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия касационен състав приема, че решението на РС следва да бъде отменено като незаконосъобразно в частта относно размера на наказанието, което се явява явно несправедливо, като вместо него се постанови друго решение, с което размерът на наложената имуществена санкция да се намали на 1500лв.

Воден от горното и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 17.11.2011г на СРС по нахд № 10798 по описа за 2011г. , вместо което постанови:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22 – 2201761/11.10.2010г на директор на Дирекция „Инспекция по труда” С., като намалява размера на наложената имуществена санкция от 2000лв /две хиляди лева/ на 1500лв./хиляда и петстотин лева/.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

/Пл. Г./

ЧЛЕНОВЕ:

/A.A./

.....

/M.K./